

Oktroj kunde ogsaa give Anledning til Drøftelse. Der kunde nemlig spørges, om der fremdeles er Grund til, at Nationalbankens Embeds- og Bestillingsmænd skulle være fritagne for borgerlige Ombud. Disse Embeds- og Bestillingsmænds Antal er allerede ikke saa ganske lille her i København, og Banken har desuden adskillige Filialer ude i Provinsen og faar sikkert flere. Det er saaledes ikke saa faa Folk, som derved unddrage sig de borgerlige Forpligtelser, der ellers vilde paa-hvile dem, og de ere dog ikke anderledes stillede end andre Bankembedsmænd.

Mine Meningsfæller og jeg ere ganske enige med det ærede 3die Medlem for 8de Kreds (Breinholt) i det, han sagde om den landbrugskyndige Direktør. Vi erkende Ønskeligheden af, at der vælges en saadan Mand, men vi holde meget bestemt paa, at han ikke bør være kongevalgt, men derimod bør vælges af Repræsentantskabet.

I Lovforslagets § 7 paalægges der Banken en Forpligtelse til ved sit Hovedsæde paa Anfordring at omveksle enhver af samme udstedt Seddel efter dens paa-lydende Beløb med lovlig gangbar Guld-mønt. Jeg ser ikke, hvorfør Nationalbanken ikke ude omkring ved Filialerne skal have samme Forpligtelse. For Øjeblikket maa man, hvis man i Provinsen vil have Pengevekslede, gaa til Amtstuerne, som vel have nogen, men dog ikke en særlig stor Beholdning. Saa vidt jeg ved, have Amtstuerne imidlertid ingen Forpligtelse til at foretage en saadan Ombytning. Det forekommer mig derfor rimeligt, at Nationalbanken, som i København skal foretage Omveksling, faar samme Forpligtelse ude ved dens Filialer.

Man har udtalt Ønske om at faa flere Filialer, og der har vistnok ogsaa i det andet Ting været stillet Forslag om en Række Byer, hvor saadanne Filialer skulde oprettes. Jeg tror nu, at man noget over-vurderer Betydningen af dem. Tidligere, da der ikke var saa mange selvstændige Provinsbanker, som der nu er, vare de sikkert nødvendige. Der var den Gang ikke den ønskelige Konkurrence, og Forholdene vare i det hele taget saaledes, at der mange Steder var Anledning til at ønske Nationalbankens Nærværelse. Jeg tror ikke, det er saaledes nu. For ikke at tale om de mange Købstadbanker er man jo nu ogsaa i de store Stationsbyer gaaet over til at oprette Banker. Vi se, at der rundt omkring snart hist snart her opstaar ganske vist mindre, men dog ganske arbejdsdygtige Banker, som kunne tilfredsstillende Publi-

kum. Jeg tror derfor, at man om Nyttens af Nationalbankens Filialer ude omkring i Provinsen gør sig Forestillinger, som ere noget overdrevne. Mærkeligt er det jo, at man i Købstæder, hvor der ikke er saadanne Filialer, kan diskontere billigere end ved Nationalbanken i København, hvilket har sin Grund i, at det lokale Marked ikke har været i Stand til at absorbere den Kapital, som de derværende Banker have. Jeg kunde nævne forskellige mindre Byer, hvor dette i de senere Aar har været Tilfældet.

I § 7 er der i Punkt 3 Tale om, hvilke Aktiver Banken kan benytte for at sikre sin Seddelemmission. Der staar blandt andet, at den skal være berettiget til i saa Henseende foruden forskellige andre Værdier, derunder Tilgodehavende hos Korrespondenter i Udlandet ogsaa at benytte offentlige, noterede Obligationer efter Børskurs. Jeg ved ikke, om det ikke er at gaa lidt for vidt, for nu til Dags have vi ikke alene en daglig Børsnotering — og jeg vil antage, det er den, der er tænkt paa her —, men vi have ogsaa en ekstraordinær Notering, som vistnok falder ind under Begrebet: „offentlig Notering“, og der fremkommer ofte Partialobligationer, som om-sættes i Ny og Næ, men som, dersom de skulle staa for en hastig Realisation — og det er jo Meningen, at det skal være let realisable Effekter —, neppe ville kunne svare til Øjemedet.

Endelig er der i § 8 en ganske ny Bestemmelse, som gaar ud paa, at naar der i Direktionen forhandles om Forandring i Diskontoen eller Rentesatserne, skal den derom give Meddelelse til Finansministeren, som da skal være berettiget til personlig eller ved en delegeret at deltage i Forhandlingen og ved Afgørelsen have Stemme lige med et Medlem af Direktionen. Dette forekommer mig uheldigt. I den gamle Oktroj staar der saa smukt: Laanerne forene sig med Banken om Renten. Det lød saa kønt, synes jeg. Det vil jo i Virkeligheden sige, at det er Banken selv og Banken alene, der siger, at Renten skal være saa og saa stor, og at den vil udlaane paa de og de Vilkaar; ville Laantagerne saa ikke, kunne de lade være. At tilkalde Finansministeren eller dennes Repræsentant forekommer mig at være et ret stort Indgreb i Bankens Selvstændighed. Meget snarere kunde jeg for mit Vedkommende ønske, at man — hvilket, saavidt jeg ved, sker i Berlin — tilkaldte Repræsentanter for nogle af Landets eller rettere Hovedstadens største